

Röviden: imádkozzatok, mert ez Isten akarata. Hosszabban: imádkozzatok minden emberért, mert a mi megtartó Istenünk azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. „Tartsatok könyörgéseket”: ne csak egyénileg, hanem közösségben, a gyülekezetben is imádkozzatok.

Minden emberért: mert Isten el akar érni minden embert. Egy hívő, egy közösség nem ér el és nem ismer minden embert, de sok hívő közösség van, és ha ezek figyelnek Istenre, hagyják vezetni magukat, és ha azzal a szándékkal imádkoznak, hogy legyen meg Isten akarata, akkor Isten ezen keresztül valóban elér minden embert. – „Uram, taníts minket imádkozni!” Minden ember értse meg, hogy nem ő a maga ura, hogy van Isten, akinek ő számadással tartozik, és hogy szüksége van az Ő kegyelmére. Minden emberhez jusson el az örömhír.

Ezért imádkozunk ébredésért – és azért, hogy „kezd el bennem”. Imádkozunk egyes emberek megtéréséért – és igyekszünk bizonytságot tenni nekik, hogy megértsék, hogy a szerető, értük a saját életét odaadó Isten hívja őket. Imádkozunk hívők szolgálataért (a magunkéért és másokéért), hogy azon keresztül Jézus Krisztus szolgálhasson az emberek felé, és így forduljanak hozzá. És ezért imádkozunk „királyokért és feljebbvalókért” is, hogy a nyugodt és csendes életet akarják és tudják biztosítani. Isten használja őket is (akár tudják, akár nem), és ahogy mindenkinek, nekik is el kell majd számolniuk. Ma azt éljük meg, hogy nincs nyugalom: a világban csak a rossz hír a hír, csak a botrányra figyelnek oda. Bárki bármit mond, készülhet rá, hogy a szavait kiforgatva adják közre. Ez akadály az evangélium terjedése előtt. Imádkoznunk kell, hogy amit mondunk, és ahogyan élünk, egyértelműen mutasson Jézusra.

Az az állapot, hogy nincs nyugalom, nem szűnik meg „globálisan”, még ha a hatalom a maga eszközeivel csendet is teremt. Amikor Pál írta ezt a levelet, Timóteus az efezusi gyülekezet vezetője volt. Pál akkor bízta rá ezt a gyülekezetet, amikor neki el kellett hagynia a várost. Ott sem volt nyugalom: fellázadtak ellene azok, akik a bálványkészítésből éltek. A városi jegyző „csendet és nyugalmat teremtett” külsőleg. Az emberekben nem lett békesség – csak akkor lett volna, ha megtérnek.

A „nyugodt és csendes élet” azért kell, hogy ne legyen akadálya az evangélium hirdetésének; hogy minél többen, minél jobban láthassák, hogyan élnek a hívők, és hallhassák a bizonyágtételt. Most, amikor ez egyre inkább elvételik, annál inkább figyelniünk kell az Úrra: hogyan szolgálhatunk, kikért és hogyan kell imádkoznunk.

„Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön” – nem üdvözl minden ember, de Istennek minden emberrel (egyenként) az a szándéka. Mert Ő „a mi üdvözítő Istenünk”, és az Ő szemében az jó és kedves, ha mi is az Ő akaratát tesszük. A mások megtéréséért, az evangélium terjedéséért való imádságokkal az Ő akaratának a teljesítésében veszünk részt. Az ember Krisztus Jézus a közbenjáró – ha mi az imádkozással a közbenjárás szolgálatát végezzük, ezzel azt valljuk meg, hogy az övéi vagyunk, Őbenne vagyunk.

Jézus Krisztus mindenkiért adta magát – és az menekül meg, aki hiszi, hogy őérte is. Ő tanúbizonyság. Ezt mondta: „én arról tanúskodom, hogy [világ] a cselekedetei gonoszak” (Jn 7,7) – arról tanúskodik, hogy elszakadtunk Istentől, és Őnélküle nem is találhatunk vissza hozzá. De Ő a tanúbizonysága Isten megmentő szeretetének is: ilyen áron, ilyen szenvedéssel is meg akart menteni minket. „A maga idejében jött el”, ettől kezdve lehet hirdetni, hogy „most van a kegyelem ideje”, most van az alkalmas idő, amit ki kell használnunk. Közvetlen tanúskodással is, de azzal is, hogy az Ő akarata szerint imádkozunk, mások megtérését, üdvözlését szolgáljuk.

1Tim 1,15–16

Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak.